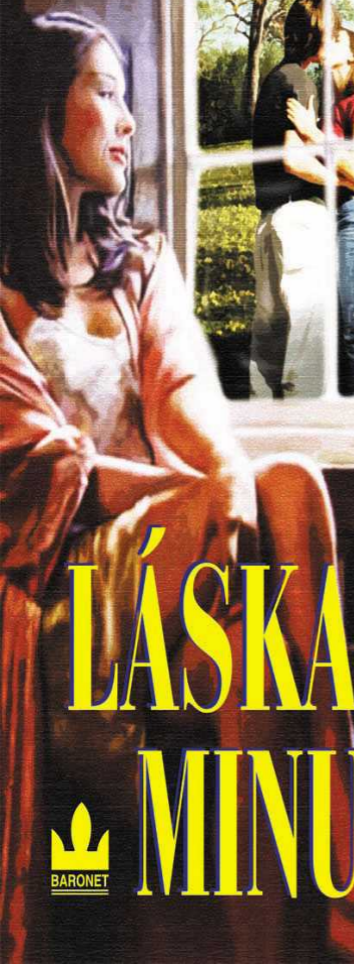

Jaroslava Hofmanová

LÁSKA NENÍ
MINULOST

*Láska není
minulost*

Jaroslava Hofmanová: Láska není minulost
Vydání první.
Copyright © 2007 Jaroslava Hofmanová
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10,
www.baronet.cz v roce 2007 jako svou 1194. publikaci.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-334-

BARONET
Praha 2007

JAROSLAVA HOFMANOVÁ

*Láska není
minulost*

Sedím stále na zemi v místnosti, kde mě opustila moje dcera Valentýna po velké hádce, když jsem ji načapala s jejím klukem Leošem v posteli. Vmetla mi do tváře spoustu věcí, které bych nejraději zametla pod koberec. Potom utekla. Chvíli jsem neměla sílu se pohnout, ale najednou do mě vjel pořádný vztek. Kdyby tak měla otce, který by ji přehnul přes koleno! Nemá žádného. Její otec zemřel a já jsem na všechno sama.

Moje jediné dítě se v šestnácti letech tahá s dospělým chlapem! S doktorem o deset let starším, který by mohl mít rozum a najít si sobě rovnou partnerku! Vyskočila jsem podrážděně z podlahy a řítila se kvapem k telefonu.

Vytočila jsem číslo do ordinace Leošova otce, který byl stejně jako syn lékařem. Nervózně jsem klepala prstem do desky stolečku, než zdravotní sestřička Kateřina v jeho soukromé psychiatrické praxi zvedla milostivě sluchátko.

„Ordinace doktora Pelikána!“ zašveholila sladce.

„Hartmanová,“ zasyčela jsem nebezpečně. „Je tam Filip?“

„Ano. Ale má návštěvu,“ podotkla dívka spěšně.

„Koho?“ zeptala jsem se v domnění, že už do ordinace dorazil Leoš, nebo Valentýna.

„To jistě není vaše starost, paní Hartmanová,“ odpálkovala mě slušně Katka.

„Je tam moje dcera?“ upřesnila jsem zbytečně.

„To vám bohužel nemohu sdělit,“ pokračovala bryskně.

„Slečno, jedná se o velice důležitou věc!“ zaječela jsem nepřičetně do aparátu.

„Pokud jde o život...“ řekla dívka posměšně.

„To jde,“ podotkla jsem nasupeně.

„Já vám pana doktora předám,“ prohlásila nakonec a já jsem pěstí zabušila do stolu, div jsem ho nerozbila.

„Doktor Pelikán,“ ozvalo se na druhém konci drátu zdvořile a já si přála vidět jeho tvář, až mu sdělím, co se stalo.

„Filipe, musím s tebou mluvit!“ zdůraznila jsem.

„Simono, mám zde pacienta...“

Nenechala jsem ho domluvit. „Přistihla jsem Leoše a Valentýnu.“

Na okamžik se na druhé straně rozhostilo ticho.

„Jak to myslíš, přistihla?“ zeptal se naléhavě.

„V posteli,“ zahulákala jsem teatrálně.
„V mém domě!“

„Moment,“ řekl do sluchátka, které vzápětí oněmělo.

On mi ten telefon snad položil! No to je už příliš!

Vytukala jsem na číselníku opět nějaké numero, ale v uších se mi ozýval pouze tón, který oznamoval, že číslo je obsazené, nebo sluchátko vyvěšené! Neznala jsem se vzteky. Seběhla jsem dolů po schodech, vklouzla do kozaček a uvědomila si, že mám zaseklý zip. Vztekle jsem jimi mrskla do kouta a vyhrabala v botníku kotníčkové boty z loňské zimy. Musím si koupit nové.

Dveře do ordinace byly dokořán.

Nakoukla jsem zvědavě dovnitř a spatřila okatou Kateřinu, jak něco zapisuje do karty pacienta. Hned mě poznala a okamžitě vyskočila na své dlouhé štíhlé nožky. „Pan doktor tu již není!“ oznámila mi prostě a napjatě očekávala moji reakci.

Tahle odpověď mě znechutila. Jak to? Před chvílí jsem s ním mluvila! Že by přede mnou prachsprostě utekl? To by mu bylo podobné! Znáám Filipa dost dobře. Než se moje dcera narodila, chodili jsme spolu. Byl to můj milenec číslo jedna a nikdy na něj nebyl spoleh.

„Kde je?“ ptám se dotčeně, s velkou chutí

té holce vyškrábat kukadla, lemovaná modře namalovanými řasami.

Soustředěně nakrčila malý nosánek. „Musel odejít.“

To bylo všechno. Posadila se ke stolu a věnovala se psaní.

„Kam šel?“ naježila jsem se výhružně.

Dívka ustala ve své činnosti. „Odvolali ho k nutnému případu. K sebevrahovi, co chce skočit ze železničního mostu,“ pokračovala vážně. Doufám, že si ta holka ze mě nedělá legraci.

Takže co dál? Vyšla jsem na denní světlo, na ulici, která se mi ještě ráno zdála příjemně podzimní. Nyní byla celá šedivá. Tlející listí tančilo ve větru, z nebe padala hustá mlha a počasí připomínalo dušičkový den. Zase mě začal bolet zub, který mi ráno lékařka vyčistila. Možná mě bolel celou tu dobu a já ho pod tíhou událostí ignorovala. V břiše mi kručelo a žaludek mi oznamoval, že od rána nic nepozřel. Také se pořádně ozýval. Škrundalo v něm na celou ulici. Kdyby nejezdila auta, vynikla by tahle moje vnitřní hudba s celou parádou. Možná by nebylo od věci něčím se zasytit.

Zastavila jsem se před obchodem s nápísem *Chléb pečivo*, vteřinu zaváhala a potom vešla

dovnitř. Kluk, který stál za pultem, si mě přátelsky prohlížel. „Co si dáte?“ zeptal se zdvořile.

Rozhlédla jsem se po prostorném krámu a můj zrak padl na tvarohový šáteček. I přes to, že už bylo odpoledne, vypadal lákavě. „Dva tyhle kousky,“ ukázala jsem na pečivo a uvědomila si, že jsem řekla dva, což znamenalo, že automaticky myslím na Valentýnu. Jsem zvyklá kupovat všechno i pro ni.

Chlapec s černými kučeravými vlasy a černýma očima nemotorně vzal do ruky kleštičky, kterými šátečky vsunul do rozevřeného mikrotenového sáčku. „Ještě něco, paní Hartmanová?“ otázal se opět slušně.

„My se známe?“ řekla jsem překvapeně.

Zaváhal. „No... jste maminka Valentýny, ne? Chodil jsem s ní do školy.“

Mlčky jsem si ho prohlížela. Ovšem, to je přece Vojta! Že jsem ho hned nepoznala. Jaký se z něj vyloupil pěkný kluk, říkám si.

„Už vím,“ mile jsem se usmála. „Kde se tedy bereš?“

„Pomáhám mamce,“ odpověděl a začal na kalkulačce sčítat dvakrát šest padesát. Položila jsem na pult tři pětikoruny. „To je dobrý...“

Shrnul je do zásuvky ve stole. „Děkuji. Jsem rád, že jsem vás viděl. Vypadáte moc dobře!“ zalichotil mi.

Udělal mi to radost a malinko jsem pookřála. „Na shledanou,“ pozdravila jsem – a ve dveřích se srazila s Valentýnou.

Chvíli jsme si jedna druhou měřily. Pro-

mluvila jsem první. „Kde jsi byla? Hledám tě...“

Sklonila hlavu a mlčela. Celá se třásla zimou. Neměla taky skoro nic na sobě.

„Jdeš domů?“ ptám se a otáčím se, jestli nás Vojta nesleduje. Obsluhoval jiného zákazníka a nevnímal nás.

„Jdu si koupit něco k jídlu,“ hlesla po chvíli dcera a vešla dovnitř.

„Počkám na tebe,“ zamumlala jsem a nenapadlo mě říct, že jsem jí už něco koupila.

Podupávala jsem venku asi tři minuty a vzpomněla si, že obchod má ještě jeden východ.

Ze strachu, aby mi Valentýna zase nezmizela, jsem se vrátila dovnitř.

Dcera byla právě na řadě.

„Jak se ti tu líbí?“ slyším její hlas, když oslovila bývalého spolužáka.

„Nic moc. Jsi první hezká holka, co sem od rána vstoupila,“ zažertoval Vojta. „Jinak tady nakupují samý starý harapice,“ pokračoval přátelsky. „Zrovna teď tu byla tvoje máma.“

Podíval se na mě a zarazil se. Valentýna se rozesmála.

Semkla jsem pohotově rty a otočila se k nim zády.

Nevěděla jsem, kde začít. Co mám říct? Týna seděla na sedací soupravě schoulená do klubíčka. Nos měla zarudlý od častého smrkání